

Михаїл ЧИКИВДЯ

САД РУСИНСЬКОЇ ПОЕЗІЇ

*Сись зборник вийшôв у свѣт благодаря
честованôму Дѣмѣтрѣю Жигану, за що я
йому дуже благодарен*

2016

ПРО АВТОРА

Чикивдя Михаїл Васильович. Уродився 2 юнія 2000г. у с.Березники Свалявського р-н, що на Подкарпатю.

З ранньных літ інтересуєся історійов и культуров родного Подкарпатя і свого многострадального народа. Пише прекрасні русинські стихи, історичеські очерки, прозу, попри того збирать русинський народный фольклор.

22 юлія 2016 года вступив у Свалявське Общество Подкарпатських русинов. Його поезія ище як починающого молодого русинського модерного поета читаєся і оцінюєся русинськими Обществами усього Світа. За владеніє тайнами і красотами русинського языка і фольклора Михаїл уже безусловно внюс великий вклад у розвой Подкарпато-русинської літературы і поезії. І сись перший зборничок який выйшов у Світ благодаря порядочному чиядникови Дімітрію Жигану є тому доказом.

Од себе лічно хочу поздравовати і пожелати великих поетичеських взльотов і свойов прекраснов поезійов служити свому Карпато русинському народу.

Член Правленія Союза русинських письменнику
Закарпатя

Иван Бинячовський

ОТЦЮЗНИНА

Подкарпаття - як огинь, розпечена ватра,
Жило уно до типирь й буде жити и завтра.

Наша Отцюзнина - высôкі полонины,
Многовôдні річки й шиôкі долины.

Мальовничі села, розкошні города,
Любиме Отцюзнину уна в нас єдна.

Сокотиме Отцюзнину выд всякої біды,
Бо з її поточкїв усе пеме воды.

Славиме Отцюзнину, мы її сыны,
Кличемєся гордо - карпатські русины!

ЗА ГАТАРЫ...

Выдколи Мадярщина взяла Подкарпаття,
Голову дурили наші "руські браття"
Рїдной бисіды русинської не хôтили чути,
Думали на завтра у що ся убути.

Та вто самі правидні наші патріоты,
На всьо Подкарпаття, на усі широты.

По селах ходили, выдкрывали рот,
Та все говорили про єден народ.

"От Карпат и до восточных в океане вод,
Живет единственный русский наш народ!"
Выдберут выд вас всьо жандармы-мадяры,

А в Союзі всі при грошах, чисто вто бояры!
Там далеко держат власть - "славні комуністи"
З золотых тарілок подадут вам їсти!
Молодьож пїшла, было лиш пувісти,
Дуже хѳтіли у лагирь на пять рокїв сісти?
Не давали жити малярські жандармы,
Добили лагиря й военні казармы.
Думали, шо браття пустят їх у двір,
А уни погнали вшидких у Сибір.
Дуже величезна, ниє у ниї мір
У русскую славу ты, русине, вір.
Переходили гатары днями и ночима,
Дале перепужині кліпали очима.
Пограничникїв стояло выд гїр та до неба,
Руки яжут руські браття, може так и треба?
Та хѳть мало хотіли мати серенчы,
Из золотых бакалїв не выпили воды
Лиш на бідну гѳлову наглядали біды.
Нащо сь йсе зробив, пувіш міні, брате,
Легше ти выд сього, проклатый ты кате.
За пять рѳкїв вы русинїв у тюрмах катовали,
Дуже дѳвго не пробыло й усіх розопяли.

РЇДНА БИСІДО РУСИНСЬКА

Рїдна бисїдо русинська, тко тя забыває,
Тот у грудях замість сирдця твирдый камїнь має.
Рїдна бисїдо русинська, ты наша душа,
Єнна у нас Отцюзнаина, и ты лиш єнна.

Рїдна бисїдо русинська, як тебе забути?
Кить без твого слова не мѳжу пробыти.
Рїдна бисїдо русинська, ты народу мати,
Навчинї мы змалечку слово твое пликати.

У вшидкїм свїті языкїв, ги у морю вод,
Но без свого рїдного пропадат народ.
Можеш дуже много чужых бисїд знати,
Но нигда не маєш свѳю забывати!

ПОДКАРПАТТЯ

Подкарпаття - наша рїдна зимля,
Простягавт ся выд гранок ширѳкі поля.
Ластовочки издалека весну нам несут,
Тихїї поточки як струны тичут.

У русинському краї сердце спїває,
У русинському краї небо безкрає.
Рїдна зимля - наш чарївный рай
Полонины, нивы, долины и гай.

У звѳрі, малинький потїчок дзвенит,

В долині, у річці, водичка шумит.
Легкий вітериць віє з полонины,
Як паплан туман укыват долины.

Гордимеся за славетный род,
За русинський бідованый народ!
На чужині фурт душа сумна,
Отцюзнина сята у ний лиш єнна.

ЗАНИКАТ ЯЗЫК – ЗАНИКАТ НАРОД

Заполонили красôв полонины,
Весилі співанкы линут у долины.
Бурый мидвідь ходит горôв,
Білобокі ластовочки литят надомнôв.

Безмежное небо, СИНЫЙ темный цвіт,
БІЛИНЬКІ хмаринкы йдут дале услід,
ЧЕРВЕНОЄ сонце сходит за горôв -
Йсе РУСИНСЬКОЄ небо над нашив зимльôв!

Мы є РУСИНЫ - кажім йсе усім!
Матиринськôв бисідов вшидкі ся гордім;
Бисідуй по-нашому, прославляй свій род,
Кить заникне язык - заникне народ...

РУСИНСЬКА МАТИ

Тече річка ид ярôчку,
Цвітут ружі у садочку.
Кличе мати ид сôбі дôчку,
И сидят у холодôчку.

Мало посиділи и пйшли на поле,
Тяжко ся жиє, роботи є море.
Наробиш ся так, що у бôці коле.

З потока на берег качата пльвут,
Над чічками пахучыми овады гудут
Та вже дôнька з мамôв вичиряти идут.

Сіли, повичиряли, пôлігали спати.
Лиш мати не спит, почала гадати.
Як ищи малу доньку пликала,
Каждый вичур над колыскôв дітині співала.

Русинська мати її колысала,
И гордо русинков доньку си назвала!

ДУМЫ

Усьо йде, всьо проходит..
Нищастя часто душу холодит,
Но напôслідь серенча гет його проводит.
Маєме хліб печений на стóлі,
Солонину у кліти, булі у стодолі;
Маєме усьо, лиш ниє в нас дôлі.
Привыкли мы уже быти под панами,

Лукавым дуже весело владіти над нами.
Лишат ся нам зимлю убмыти сльозами,
И йти в далекий світ з грубыми торбами.
Йде хлопчище на Восток, купіку заробити,
Бо без гроши йому ніщо Маріку любити.
Без папіря ты нитко, сердце имат жаль,
Исе правда чиста така, ги кришталь.
Єден має много хащі й зимлі два гектары,
Но итак ся йсе не любить, пўде за гатары;
Увечирі ташку збират, бо йде выддыхати,
Другый піде, бо вже нічим файту годовати.
Но бідовані русины – Божый народ,
Тôму живе вічно наш славетный род!
Всевышній Господь точно над нами,
Благословили нас сяті, идучи полями.
Не єден вже рас, пан міні казав,
Вбым чужых люди в віршах прославляв;
Малый міні буде ваш панський ковпак,
Бо чесного м роду, карпатський руснак.
Вшидкі мої думы, ги донькы и сыны,
Помолюся Богу, за вас РУСИНЫ!

СВАЛЯВА

Ид Латорици йшла, за мене гадала,
Далеко выд ня мила, в вароши Свалява.
Та кобы зеліні горы нись ся розыйшли,
Вбы ми было до милинькôй май близько ити.

Туй вшидкі улиці прокладині брокүвков,

Изранинька садочки под росянов плївков.
Ростут каштаны, липы й ялинькы зелині,
У яри шишок набю пѳвнї жмині.

Кругом зелині горы, а в цинтрі - хыжі,
Є туй усьо, що лиш треба душі.
Бѳвты, заводы, школы даже и млины,
Настроили честовані нашї русины.

Иду дулі путем, вижу воґзал,
Біля нього ся простігат великый базар.
Мош туды пїти, купити парадичку,
Дале ся вернути й сісти в електричку.

Світло сонячне выдблискувт сятї купола,
Из гранкы тече тиха, студена вода.
Славный исе город на вшидкый наш край,
Для мого сирдця блажиннішый рай.

В цинтрі высочіє дуб зеленинькый,
Великый и міцный, айбо вже старинькый.
Ластовочка каждый динь сюды прилітала,
Бо ид собі її кликала Мати-Свалява.

БЕРЕЗНИКЫ

Туй поле зеленеє, як широке море,
За рїдну зимлю, дякув ти, доле!
Сидят в полонині старі вїчарикы,
Простяглися под горами - сятї Березникы.

Тече з полонины повноводна Боржава,
За нашу Отцюзнину- Богу Слава!
Выдніє ся з села полонины яскрава,
В сякій красоті фурт душа бы играла.

Віє легкий вітер з высокôй полонины,
Израна туманиць упаде на долины.
Тягнуться, як змії тонинькі уличкы,
При них из потÛчка наплю ся водичкы.

До церкви нас кличут Божїї дзвоны,
Благословинні у храмі золотистÛ ікони.
Помолеме ся за здоровля у Христа,
Для славного, подкарпатського русинá!

НАВІЯВ ВІТЕР СТУДІНЬ З ПОЛОНИНЫ

Навіяв вітер студінь з полонины;
Упаде іній на плоды калины,
Ляже, як по кровиць, на гÛрські толокы,
Першым ледом ся покрывут тихинькі потоки.

Над моив хыжыв горы уже срібні,
Падут сніжинкы й заморозкы трібні.
Гулят сильный вітер в полях и долинах,
И в наших Карпатський, высокых полонилах.

Убпадавут з дерев золотÛ листочки,
По єден ся полишали убмирзлі грибочкы.

Пахне вже студений, білисинький сніг,
На гори, як паплан на пòстільку ліг.

Ищи у селі ôсінь золота,
Но падут листочки й мерзнут болота.
Ясноє сонце не дає тепла,
Чути уже близько студена зима.

ЖИГУЛЬ

Нынi хочу наладити свого "Жигуля",
Куфер грубий з завчастями взяв у Мигаля.
Камеру на ґолесо у бовті м купив,
Господь знає, я не знаву, де м його пробив.

Поміняви м задну фару, котра давно згасла,
Треба мотор измастити, лю не мало масла.
Из каністры бензин налявім у бак,
Зарас ся повезе опасный руснак!

Слава Богу мотор уже находу,
Хожу дуже радый, аш ми до реву.
Идеме ся ся з цiмбором улицьов визти,
Уже "Жигуль" тручаєме, взяли бы го чорти.

Вчора сме машину тручали на городы,
А ниськы єсме прості пішоходы.
Надуїло уже за динь нам пішком ходити,
Завтра мусай точно мотора ладити.

НИВА

Были сме у вароши, выпили по пиву,
У великѹ м бѣвті купили сме "Ниву".
На заправці бензину налляли пѣвный бак,
Мав жилізный мотор, точно м не жебрак.

Находиви м ся пішком, болят ня уже ноги,
Начну ся возити, хѣть ние дороги;
Завожу машину, мотор гуде,
Розбитыми путями усяды пройде.

Хочеме ся з цѣмборами повезти у горы,
Иду булі дусігати з студенѣй стодолы;
Кладу в тѣрбу солонину й малу жминьку сыра,
У багажнику лижит нянькова сокыра.

Розганят ся по долині зелена "Нива",
Нахылявт ся над путем ялинкы и слива.
Задні фары в ний чирвині такі, як кѣй мак,
Радув ся я сій машинці, ги малый дѣтвак.

Червеного винця яли сме усі пити,
Минты у сих хащах не гонні нас имити.
Далеко міні было по горах ходити,
Типир "жилізный цѣмбор" буде ня возити!

ВАДАСКА

Дуже шікôвно проходять дні,
Пўшови м у садок и сижу на пні.
Напасть ми на душу, начнуся журити,
Сам не знав що буду цілый динь робити.
Чув на ранішню дзвїн вже дзвинит,
Стого бôку потока цїмбор ячит:
- Нич не плануї! Не слухай любаску!
Нись увичирі йдеме на вадаску!
Що там сидиш? Пôй нарас сюды!
Пийме по 50 паскуннôй воды!
- Нич я не пю, де до біды,
Не будут из сього файні плоды!
Слово за словом мы ся розыйшли,
По подах у ташичці патроны найшли,
Хожу в майстирськôй, серед білых стін
Досїгав из шїфона дїдѳв карабін.
В торбу кладу сыра й пїкницю-ковбасу,
Задрожала звїрка, иду на вадаску!
Сонце ясное заходит, а мы вже йдеме,
На плечах торбинкы й пушкы несеме.
Ишлисме хащами, а пак скоро бїгли,
Кой нас из дежуркы фoштеры уздрїли.
Идеме гранками видиме слїды,
Точно туй ходили грубї дикуны.
А кой стрїлит понад небо дїдѳвская пушка,
В головї ся крутит и заколят ушка.
В тьмі гранкысме обходили, яли не бировати,
Вже нам стало дуже шкода звїрку убивати.
Идеме мы ид колибї лягти, припочити,
Та мош точно без вадаскы жизню свою прожити.

ОВОЦІ

Осінього дне иду на город,
Вижу дыні й ріпу, и ушидкый род.
В лозяный кошар поклавім капусту,
Ци є в тя сяка, вароше-Хусту?!

Выростає синый пан,
Тонкошкурый баклажан.
Морква, булі, часничок,
И зеленый кабачок.

Мычу под капуров хрін,
Думав ош солодкый вїн.
Два пак тыжнім не спївав,
Долиш слъозы утирав.

А біля пўтічка стара городина,
Росте там поживна, смачна цибулина.
У чорною зимлю зарылися ги кулі,
Треба ми намыкати молодой цибулі.

Смажу булькы, печу и варю,
Усе їх їм, туму и хвалю.
Вариться у мене и из рыбы юшка,
Дуже ся парує до ниї петрушка.

Огірки й парадичкы тоже треба рвати,
Изранинька на стїл буду накладати.

На фриштик усьо піде у рот,
Сытый хожу бо годуе газдівський город.

ГРИБЫ

Высочівт у хащи старинькі дубонькы,
Парувтця литіти шустрі ластовонькы.
Навіяв вітер нам холода,
Чувствув уже близько студена зима.

Вода у потічку пороза ги скло,
Не єнное біля нього золотое стибло.
Упаде зрана іній и холод як на зло,
Но стало на пулунне уже май тепло.

Взявім торбинку и пйшов на грибы
Пйду за хамник де старі колибы.
Йду розбитыми путями и кусав щіпки,
Натігавтця под березов червині шапки.

Дяковати Богу за файні грибочкы,
Под дубочком в рокаши великі й сыночкы.
Є великі, є й малі - вшидкая родина,
Нахылена над ними червена калина.

Падут из дерев золоті листочки,
Прячут ся за ними - жовті , грубі квочки.
Назбиравім у торбинку малинькі лисичкы,
Попалися край путе й білинькі гірчичкы.

Всяды йду хащами, сам не знав куды,
Упрівім но выд студини не пивбым воды
Выходивім всі гранкы, мош мало присісти,
Вже си думав як у смак буду грибы їсти!

ÔСІНЬ

Низамітно ся подкрали ид нам холода,
Вже прийшла студена, ôсіня золота
Ясно сонце світит, айбо нич не гріе,
З хащі на долины тихый вітер віе.

По хыжках и по деревах – всяды паутинка,
Затягнула небо – сіринька хмаринка.
Израна білый іній упаде кругом,
Ися красота видится лиш сном.

У вшидкых у шпорі дрыва тріскотят,
Ластовочки білобокі в теплый край литят.
Перекрашині гранкы в золотистый цвіт,
Наші Карпаты - краса на всій світ!

А кой ôсінь різнофарбна поверне у сад,
Наллеся нектаром чорный виноград.
Про червині яблычка пувім наперед,
Сочні вни й солодкі, такі ги кой мед

Фрішно кожен динь, арцуг вже беру,
Після зливы по болотах в ґунях ся пройду.

В хыжи сяду коло шпора, наллю си винця,
Мушу його фурт, пити до динця.

Тече з полонины тихый поточок,
Паде на нього з дуба золотый листочок.
Принисла нам осінь - щидрі дарункы,
Дуже чарівні, такі ги малюнкы.

УРІХ

Після зимной студини настала весна,
Не рас уна мене лишала без сна.
Шіковно тече быстрый потічок,
Як дуже банув, без любової вічок.

Здрю через возур на уріховый цвіт,
Здрю як дітвак, хоть не мало ми літ.
Сяк кожен динь, на нього ся любув,
Под ним увичирі милу свою цюлюв.

Росте уріх и сливка, й червині косичкы,
Добре ми, бо убнимавт ня - білії ручкы.
Пойме, мила, в ту сторонку де старый уріх,
Будь ме там до сірой ночи, уто нич не гріх.

А кой яблінкы в саду, узьмут білу шапку,
В студини за літо, бду гадати гадку.
Засніжений буде уріх и улица,
Де я цюльовав своїй милій лица.

КУРСАНТ

Устав фатів зрана, утират сліпақы,
Почав роззирати де сут ґумақы.
Сночи выпив много пива - иматся за почку!
Іщи левишом пілляв паранну сорочку.

Натігат на ся арцуг й надраґы лісничі,
И пішов долі путем розширивши плічі.
На голову узяв зелений ковпак,
Нарас усім видко - опасный руснак!

Не забыв цілый капчук грошима напхати,
Бо в воєннеє иде экзамены здавати.
Тесты лиґінь легко поздавав,
Взяв майор конвертик кой го перестав.

Та вже хлопці надвурі, йдут ся підтігати,
Курсант почав лейтинанту у жеб гроші пхати.
Думат дідик-лейтинант: "Тать иди з богами!
Скоро буду сяк уже за пятьма морями..."

На площадці сильні, русинські лиґіні,
А хлопчище за капуров розсівся на пні.
Мускулы скріпив, очи як у вовка,
Побіг реско улицьо, начинатся тусовка!

На варошських вирьхах давня черепиця,
Прокладена броківков - кожна улица.
Не єнна го на пути пристрічат молодиця,

Выд сього у солдата почирвиніли лица...

Курсант выздрів выдданичку та сів си під бучка,
Ты лише позирай, яка файна сучка!

- Ой дівочко небого, сокоти гузичку,
Бо вже на клині розкапчув жилізну ґомбичку!

А вта дівка файна, така ги на гріх,
Очи, груди, тіло и чарівный сміх.

- Не моргай, солодинька, карыми очима,
Бо не можу спати - темными ночима...

Лигінь близько підойшов й приперся на мура,
Заганьбився, покрутився - тай гримит капура...

- А ... у те..бе.. губы мащині помадов,
Та як бым тя хосновав из своив громадov.

Може хотів красну дівку кликати на бал,
Но выдхопив білов ручков, та мое фінгал.
Перепуженый вмоминті выд ниї побіг,
Та вже змученый хлопчище, під дерево ліг.

Дома цімборів мусів удурити,
Розказав як из пятьма почав там ся бити.
- Ой бив я ся, бив та не маю долі,
Заперли ня у казармі межи дівкы двоі...

Довго йщи сидів, мидовухы пив,
Докі яр широкий ид собі го не ймив.
Усі за нього думали: "Но бо йсе курваш!"
Та вже кажут по-простому: "Быч дурный алкаш..."

КАЗИНО

Порожні у класі дерев'яні парты,
Громада зад школы фурт играт у карты.
Никто ся не творит що дзвоник дзвинит,
Зась цімбор из бовта з колодов біжит.

Розмітувт на мура: пікы, бубны, кресты,
Берут в рот циґар, а карты миж персты.
Дым выдыхавт ги в Пампиях вулкан,
Куму карта піде - тот великий пан!

Вшидкі игратв,хоть знавт що вто гріх,
Красно залавт, тко як лише міг.
Даже кой водичка цяпонит из стріх,
Чути зад зданія з матами сміх.

Не треба вчитилів и їхні урокы,
Найдутся в команії свої пророкы.
Принесут у тайстрині даколи й вино,
З рана до пулунне робит "казино"...

УЧИТИЛЬ

*Моуму УЧИТИЛЮ матиматикы Миговичови Василю
Васильовичу*

Была надвурі - студена зима,
Писавім матиматику як дівці письма;

Изранинька м вставав, у сятую суботу,
Пивім чорный кавиль и йшов на учобу.

Везуся у Росошах и розирав горы,
Дуже душу гріут засніжені доли.
Сам не замічав ош ужем прийшов,
Шіковном у двориць до вчителя зайшов.

В каридорі ня стрічавт пишні косиці,
Не віділи сякі - жоны й молодиці.
Чув як дрыва у шпорі тріскотят,
А з синого неба сніжинкы литят.

Кой зайшовім у комнату, ялисме говорити,
Уже через минуту почали ся учити.
Учителю розум Бог из неба дав,
Усі найліпші рисы у душу подав.

Яка в педагога прикрасна сімя!
Совісна и чиста, як гірська вода.
Годуе їх їхня ґаздўвська зимля,
Усе у порядку коцка і поля.

Училисме рівняння и всякі теореми,
Задачі из відсотками - писали як поеми..
Приняв я знання ги добрый, сочный плід,
Вам, Василь Васильович, на многая літ!

БУЛІ

Хожу пїд-хащов де ружі и льон,
Вже ся пробужав, був исе лиш сон.

Сночи біля мене крутилися ся дівулі,
А вже нись израна иду збирати булі.

Изранинька иду - густый туманиць,
Послав його нам - наш величний Твориць;
Цюлюе ня студений, ранійшній вітериць,
Пристрічат у дорозі - зелений буряниць.

Помню ярь як днешный динь, кукали зузулі,
А типир ся літо кінчат, треба брати булі.
Уже ние и енной у сырїй півниці,
Зарас выйдут в рокаши з шорика-темниці.

Як лише не кажут: крумплі, ріпа, булі,
Тым тко вас не любить - укажеме дулі!
У нашому народі нитко не усліп,
Як ся каже: "Крімплі - уто другый хліб!"

Избирав шіковно ріпу и сыплю у міх,
Файну тінь на мене чинит - зелений уріх;
Буде єщо їсти кой упаде сніг,
Выплю й погар пива - вто типирь не гріх.

Крумплі любить вшидкый русинський народ,
Бере мотыкы й відра и йде на город.
Знаеме біду, втопити у "Кагорі",
Та йщи напичи крумпличок на шпорі!

ВИНО

Мош вічно здріти як тече вода,
Мыє у ній личко - дівка молода.
Як падут ввечері літнії зливы,
Щедро напоат широкії нивы.

Тріскотят дрыва и дубовый пинь,
Як вто дуже красно кой горит огинь.
А кить фрішно стане - вержу ищи дрыво,
Розгорится ватра, буде ми типло.

Припадат на душу міні лиш єнно,
Кой у погар лле ся вино.
Вино прикрашат ґаздўвськое майно,
Пют го типир, и пили давно.

Не єден погар винця выпивав,
И файно закуску ид ньому выбирав.
Гріє уно душу, кыплятит ми кров,
Дале ня щось дуже,тягне на любов...

ДЕГРАДАЦІЯ

Густа темнота закрыла всі зворы,
ТЬма покрыла широкії долы.
Чорная хмара сонце забрала,
Деградація миж людьми давно вже настала.

Давно вшидкі из потічка водичкы чиряли,
Великі й діти фурт ся там купали.
Типирь вода така як смола,

Не напоиш ниґда там свого вола.

Давно дівка здріла які в ниї лица,
Типир лиш позират ци в шору гузиця.
Не гонна молодиця за хыжов позирати,
Завто може за арсаком ґаті изтігати.

Давно лиґінь фийсов коле усі дрыва,
А типирь не годен, поколе жона.
Щось уже ся стане - ные як дїтвак,
Но кой 100 грам выпє - співат так ги дяк.

Єден каже на всі боки що вже поступив,
Но не каже що за літо уже сім рас платив.
Учитися итак не буде, розуму ниє,
З цімборами в корчмі - долю си пропе.

А в ниділю вшидкі вни крутятся ги мухы,
Маут реґулу у собі кой пют медовухы.
Мяса, сыра, солодич - всьо си поскупали,
Лиш кобы им ся лише - гузиці не злипали.

Як послідню курву любого убговорят,
Кожен з тых усіх, много си позволят.
Можут уни чияди, біды начинити,
За сякими усяды треба захарити...

У БАБКЫ

Малинькый ищим був, до школым не ходив,
Тоды я кожен рано до бабкы приходив.
Теплу шапку натігавім й кожану дубльонку,
Щим при собі мав— малиньку іконку.

Іду я израна, сніг под мнов рипит,
А у бабы на шпорі уже борщ кыпит.
На улицим ся сував, но лишивім сани,
Бо вже булі допеклися на червеній грани.

Позирав через возір як падут сніжинкы,
Прислухався як у шпорі тріскотят іскринкы.
Прячется снігур выд снігу, у курмушку сів,
А я ся у типлій хыжи біля шпора грів.

Баба в блюдо и тарілкы бульок намитала,
Яблок, соле, скыбок з мастьов, на стіл накладала.
Нитко іщи не відів сякої гостины,
Наїлисмеся й пили чаю из калины.

Вбувімся у чоботы, взявім рукавиці,
Падут сніжикы грубі, такі ги тилиці.
Бігав всяды по дворови лиш за мнов сліды,
Кажут ми: « Не простудися, щи до той біды!"

Увечирі йду думів и вкладався спати,
Скоро хочу я уже новый динь начати.
Біжу зрана з ташичков, усі думавт у школу,
А я біжу ид бабі в стайню дойти корову!

ФОШТЕР

Збирався у хащу, иду выддыхнути,
Полонинський воздух хочу вдыхнути.
Люблю я высокі дубы зелинькі,
Ростут при арсазі, які дуже файнинькі!
Почавім реско збирати торбину,
Поклавім булі й бужену солонину,
Вўчого сыра, свіжу цибулину,
Й мало на кампот сушену калину.
За римінь фарагів міцном закапчав,
На ранішню в церкві дзвүн задзелинчав.
Я ся тоды нарас три рас перехристив,
А пак добрый лекварь на скыбку мастив.
Фрішно ищи зрана, арцуг йду глядати,
Изябу без нього, мушу на ся брати.
Натігав на ноги гумйовії гуні,
Й пішовім на тот бük, де дороги руні.
Почалися в гранці усяды кривулі,
Над зеленев хащов літаут зузулі.
Вказалася уже широка долина,
Нахылена над путиком красна калина.
Найшовім тамкы букового гриба,
Вижу коло хамника старинька колиба.
А под тов колибов фоштер сидит,
Смачнинького чиру на фриштик варит.
Прийшовім ид ньому, ялисме фігльовати,
Червеного винця в фінжі наливати.
Говориме из ним за русинський край;
Уже нам дуже пахне варений мелай,
Солонина на ріжнови, печут ся булькы,

Закыпілі в банякови зёрна-бурбульки.
Далесме до вечера по хащи ходили,
Фийсы у руках усяды носили.
Выд воды студеной мандупы ня болят,
Верім дрыва в фіту, най уже горят.
Іщи нам на вичирю фалац ся пече,
Уже палинка противна в гыртанкы тече.
Довгосме не спали, крутилися як мухы,
Докісме не выпили йщи мало медовухы.
Вбы си припочити, не треба далеко йти,
У зеліні горы ліпше все прыйти!

ПИВО

Пўсля сильного доща потўк быстрый пływ,
Зась я до пулночи коло милой був.
Ишовім дўмўв лиш за ний гадав,
А пак до ранинька дуже міцно спав.

Не тямлю я нич, що ми ся приснило,
Шіковномся вбрав и пўшов пиво.
Здрю яка красна за силом гора,
Приходит из мотором за мнов цімбора.

Запашный хміль у бочці бродив,
Та ужем вто пиво у корчмі купив.
Студеное уно, такое ги лід,
Началисме из цімбором много бисід.

Типиркы бы фурт пило ся воды,

Спасат нас пиво, выд нетерпимой жары.
Слава Богу, указалася білая хмара,
А як файно нам играла цімборська гітара!

ЦІМБОР-ХУДОЖНИК

Моуму ліпшуму цімборови Барану М. М.

У мого цімборика, біля хыжкы слива,
Зобралися вшидкі хмары й началася злива.
Легкый холодиць дощик нам принесе,
Цімбор всю красу, на папір нанесе.

Увідів, незабудкы цвітут на берегах,
Вже вмоминті пензлик в золотых руках.
При дорозі яблўночка плоды нам даруе,
Художник уто вшидко файно намалюе!

На стўлі в художника – сіра чируска,
Малюея як жива на листочку гуска.
Протяглася криво смуга-неборачка,
Нараз ся досігат біла истирачка.

Якый дуже красный наш русинський край,
Намалюе маляр сись чарівный рай!
У твоих роботах є великый плід,
Тубі, цімборику, на многая літ!

ДИЧКА

У садочку, при ярочку, малинька уличка,
Росте там при дорозі, дуже рясна дичка.
Які за потючком, файнинькі сады,
Подарила дичка вшидкым нам плоды .

Коло той дороги старинька лавичка
Сидит на ній файна, біла молодичка.
Сиділа уна тамкы и про щось гадала,
Кожен динь спод дерева сочні груші брала.

Ясное сонце ид горам ся притулило,
На садкы й потючок до вечера світило.
Підеме в ниділю, Богу ся молити,
Буде красна дичка, смачні плоды дарити.

Дарує їй жизнью – русинська зимля !
Гудувт нас вшидкых – русинські поля!
Дякув ти, Боже, за высокіі горы,
Й за красні, широкі, рідніі доли !

СЫН У КОРЧМІ

Упала тьма понад долины и зворы,
Лишило сонце высокіі горы.
Продала мати коня вороного,
Й пішла оплатити сына молодого.

Сиди, голубоньку, на старім дубоньку,
Пой, синочку, пой, из корчмы домоньку.
Та нащо , сынку, усе у корчму ходиш?
Мене стару матір з розума виводиш.

Чи тубі не ліпше ид дівчині ходити ,
Її й стару матір, сердечно любити?
А тебе лише у груди палиночка гріє,
У голові як на долині, сильний вітер віє.

Полишила тьма долины і зворы
Засвітило сонце на высокі горы.
Напоила дівчинонька коня вороного,
Вже ся выддала за хлопа молодого.

ТЕМНО ВЖЕ ДОВКОЛА...

Темно вже довкола, включили фонарі,
І легка прохолода ввечирі надвурі.
Вбралися дерева в зелений наряд;
Як я дуже люблю, твій чарівный взгляд...

Поправлят волосічко, музика в тилифоні,
Красуеся межы лип, на вичірнім фоні.
Йде и кліпат молодиця зелеными очима,
Вже не спит давно лигінь темными ночима.

Лле ся из фонтана прозора водиця,
Яка вта дівка, красна ги косиця.
Звідавт всі довкола: «Що за выдданиця?»
Приворожила їх, файна молодиця.

Та в ниї губкы -тонинькі, тонинькі,
Медом не мащині, ітак солодинькі.
Біля тої дівчинонькы червенинька ружа,
Болит давно лигіника за дівчинов душа.

ПОД КОЛИБОВ

Пішовім у хащу избирати грибы,
Виднівтсся в долині малинькі колибы.
На нибі указалася чорная хмара,
Вижу ищи другу, туйкы її пара.

Стоит біля колибы старисинькый пинь,
Пубіг я туды скоро й розоклав огинь.
Начинатся туча, як страшно гримит!
Из чорного неба уже дощ сыпит.

Досягну из торбы бужену солонину,
Малинько сырця, булі й цибулину,
Зарас изроблю битярську гостину,
Й буду здріти як цяткы падут на калину.

Дяковати Богу, якыйим дуже сытый,
Якый файный клен, под дощом помытый.
Як вто дуже красно в колибі сидіти,

На зелині горы из долины здріти.

ВЫРУБАНА ХАЩА

Политіла ластовочка тай сіла на дуба,
Много рас уна виділа в хащи лісоруба.
Та повезе сила груба, не єнного дуба,
Покладе субі начальник золотого зуба.

Десь співоча, ластовочо, тай білый голубе?
Та куды тебе повезли, зеленинькый дубе?
Та пропала уже навхтема зелена хаша,
Но купив субі начальник кожаного плаща.

Кожин динь ня любовали широкї долины,
Но ниє вже там дерев, лиш самі малины.
Як возили нашу хашу, кузовы рипіли,
А у хыжи у панів - боґрачі кыпіли!

У нашого лісоруба - топїр загостреный,
Уже скоро ляжеш, яворе зелений...
Ляжеш уже скоро, бо ужесь куплений,
Якомусь начальнику, давно подарений...

ЗАГРИМІЛИ НА ВОСТОЦІ ЖИЛІЗНІ ГАРМАТЫ

Загриміли на востоці жилізнi гарматы,
Полишає русин хыжу і йде за Карпаты.
Доста іщи будут - гарматы гриміти,
Доста іщи буде - мамочку буліти.

Выйшов за пуріг, почала ривати,
"Вбы лише здоровый" - яла вна благати.
Доста іщи буде, журба в сердці жити,
Лишив ся сыночок на чужині гнити.

Под горов зеленев - широка долина,
Сидит там зажурена, красна білявина.
Учула що милого, вража куля вбила,
Та уже ся в чорну ширинку повила.

Ходив до ний мильй, все її городом,
Та вже попрощався из русинськым родом.
" Ліпше мене нарас туйкы порубайте,
Та мене з милинькым, в яму закопайте!"

МУСОР У ПОТІЧКУ

Тече з полонины тихая ріка,
Сидит біля нії дівка молода;
Яка ута у річці студена водичка,
Зачирила си воды - красна молодичка.

А в саду біля річки - сіно розтрясут,
І нарас у воду сміття понесут.
Гріх перед природов уто не стаття,
Вшидкі из берега высуплют сміття.

Хочу я из річки воду зачирити,
А там біля камня буде туша гнити.

Сякое нікому не гонно ся й приснити,
Уже не мош из річкы водичкы ся напіти.

І єдного дне - сталася біда,
В ґаздўвськїх басийнах пересхла вода.
Не треба казати що йсе Божа кара,
Люди наробили самі сього "дара"!

СІНОКОСЫ

Вже ся вичиріє, йду клипати косы
Треба йти на коцку, бо вже сінокосы.
Кошу я траву из ранньоїов росов,
Помагат міні дівка з розплетенов косов.

Принисла воды дівка біловиця,
Уже понадвичўр красуеся копиця.
- Почекай іщи мало, білиньякая стіно,
Буде біля тебе золотистое сіно!

Сонце припікат - літняя жара,
Тече з полонины студеная вода.
Видко, указалися чорнії хмары,
Будеме трудитися до семої пары.

Треба сяк кожен рўк ґаздовати,
Убы пак файно зиму зимовати.
Добре тоды кой сіно на стайни
Не выдкрывім типирькы великої тайни.

* * *

Моїй цімборці из Германії

Из кырничкы, при арсаці, цяпонит водичка,
Збират торбу, йде в дорогу біла выдданичка.
Полишила Іршаву и другі города,
Та йде у Германію дівка молода.

Лишила хыжу и йде на чужину,
Тямити усе буде над річков калину.
За границу ся выдправлят, позират у скло,
Буде споминати що все туй былó.

Прекрасное тіло и чиста душа,
Лишат аріцїй давно уже без сна.
Де Пастдамська площа й Берлінська стіна,
Вшидких чаруе русинська краса.

Губы у ниї червині як мак,
Думав за них ниждо, ги малый дітвак.
А які файні чорніі очи,
Здрів бы на них - выд рана до ночи.

Дуже файно выдданиця знае танцьовати,
Та вже почала за нив душа бановати.
Не єнна на грудях золота мидаль,
Нисє ї біля мене й бере ня печаль.

Уночи пїшла у зелений сад,
Начався на нибі сильный звїздопад,
На востоці ярко сіяла звїзда,
Пїд нив точно рідна, русинська зимля

А кой ся домів вернула, усі за вто вже знали,
Ишла дівка улицьов, головы вбертали.
Лынґарі вже не рас вночи ся сходили,
Через білу Ангилінку фурт уни ся били.

Не полюбит вас, красна молодиця,
Нитко не поцюлюе - румянії лица.
Чуеш ты, лынґарю, - йди долі путем,
Нигда ты не будеш її лиґіньом!

ДІАГНОЗ

Болит мене головонька, тай межи плечима,
Ой як дуже мене ймила ися біль нетерпима.
Що йсе за болезнь? Може незлічима?
Шіковно біжу домів за грошима!
Мусай срочно ити до дохторика,
Гроші м узяв, сідав в моторика.
Прийшовім в пўліклінику, йду здавати кров,
Давім 50 гривнів та аж морит мнов.
Які красні в каридорі ходят дохторикы,
Медсестричка все поправлят білі кучерикы.
Які уни красні, у білых халатах,
Но не видко и єнного в больничных палатах.
Йой як сильно ня скололо в грудях й пїд руков,
Та я легдвы на прийшом в кабінет зайшов.
- Добрый динь, пан дохтор, щось робіт зомнов!
- Чикай най дуїм з салатиком плов,
Бо уже давно выд мене охолов.
Вижу на полиці дорогі конячкы,
Дохтор протирає свої очкы.

- Увеличені у тебе, небоже, зрячки,
Ой будут у тебе страшні горячки!
Дохтор серйозный сидит у очках
- Видит міні ся ош камінь в тя в почках!
- О Господичку, що бдеме робити?
Каже строго дохтор: "Будеме дробити!"
- Рас не можу нич из тобов зробити,
Вы знаете, шановный, треба заплатити...
Слухайте мене, йсе сяка вимога!
- Тать иди до Бога!..
Было бы діагнозів ищи повный список,
Пішовім выдты гет, купив си ірисок.
З цімбором выпивім бочковое пиво,
Убы лиш в міні нич не зогнило.
Болит мене головонька, тай межи плечима,
Треба бы ми дохторицю з карыми очима.
Та не тоту дохторицю що файно лікуе
Ай тоту дохторицю, що файно цюлюе!

* * *

Стану я коло поточку
Та почекав на дівочку.
Наплюся воды з кырниці
Там де мила при улиці.
У улиці липа
Баршаньом обвита,
Сидит пїд нив красна
Мила моа розвита.
Зась біля потїчка

Зась здрю в її вґчка,
Не замiтiме мы вбое,
Що настала нґчка.
На широкiм полю - золота пшениця
Ним iде дiвка - красна ги косиця.
Красна ги косиця,
З розплетенов косов
Прiйдемеса мы -
Ранньоїв росов!

